

Mentres diu eixas paraulas
una carta n'ha desclós;
la lletra n'es del gran Carles,
el segell d'emperador:
«Els normans entren á Fransa,
«ajudéume 'l meu nebot,
«que si vos me dau ajuda
«cada bras valdrá per dos.»
Quant las lletras son llegidas,
—Cavallers, anemi tots.—
Ja's cobreix de fina malla,
ja s'en calça 'ls esparons,
ja s'en volan cap á Fransa;
bon camí que Deu 'ls dó.
Quan el camí se 'ls acaba
se 'ls comensa 'l trevall fort.
Carles Calvo està en batalla
y 'ls normans li prenen lloc,
com un mur de ferro verge
avansant cap á mix jorn;
rajan sanc destrals y llanses,
las ballestas rajan foc.
Á la primera envestida
el mur de ferro se romp;
els normans van de reculas
per escapar de la mort.
Á la segona embestida
no se'n veyá cap en lloc.
Els francesos se preguntan:
¿qui es aqueix batallador?
—El compte de Barcelona,
el compte Jofre 'l Pelós.—
La derrerera de las fletxes
l'ha ferit aprop del cor.
Ja l'entran á una tenda
que prengué als normans traidors;
el primer que l'hi visita
n'es Carles emperador.
Carles mira sas feridas,
sas armes mira 'l Pelós,
tot mirant les sevas armas
sospirava de tristór.
—No sospireu, el bon compte,
mon metje arriba tantost.
—De las nafras no m'en sento,
sols me sento del honor,
puix en el camp de la guerra
per mon escut no hi ha flors.
—Si 'l teu escut n'esta sense,
ton pit n'está vermellós.—
Posa 'ls dits en la ferida
els passa pel escut d'or;
Si 'l compte Jofre plorava,
encara plora mes fort,
mes sas llágrimas de pena
ja son llágrimas de goig.
—Gran mercés, el rey de Fransa,
gran mercés, l'emperador.
Si no puc tornar á véureus,
Catalunya y Aragó,

est testament vos envio
escrit ab sanc de mon cor,
grabanlo en totas mas torras.
brodaulo en tots mos penons,
y portau las quatre barras
á las quatre parts del mon.—
Oh soca de nostres comptes,
Deu no 't vol arrancar, no;
de las barras catalanas
tu 'n serás el portador;
grans provincias les esperan
per grabarlas en son front,
els espanyols en sas armas,
els catalans en son cor.

JACINTO VEBDAGUER Pbre.

EL CÁLZER Y L' ARPA

Non sum dignus

De penyoras d'amor
Jesús mil me n'ha dadas,
me n'ha donadas mil,
duas de sobiranas.
M'ha dat un cálzer d'or
y una arpa d'or y plata:
un cálzer celestial
per beure sanc sagrada,
la del seu cor divi
que pel costat li raja.
Quan n'he begnda un glop
me'n poso á tocar l'arpa,
cantant á terra y cel
l'amor que m'embriaga.
Que sia tan felig;
als homens ne 'ls agrada;
m'han pres el cálzer d'or
ahon ma set s'apaga,
la set d'amor divi
que abrusa la meva ánima.
M'han pres el cálzer d'or
y'm volen pendre l'arpa,
ressó de las del cel
que cada nit me parla;
amor de mos quinze anys,
de ma vellor companya,
la esposa del cor meu,
del esperit germana.
Quedeuse l'cálzer d'or,
pero dexeume l'arpa,
dexeumela tocar
postrat als peus de l'ara,
mentres begau el Vi
de la sarment sagrada,
voltats de llum y encens
dels ángels en la taula.

JACINTO VEBDAGUER.